

STUDENTEN WEEKBLAD

12^e Jaargang.

No. 30.

HOOFDREDACTEUR: J. E. A. DE VOGEL.

REDACTEUREN: H. G. NOLEN, H. TH. BAART DE LA FAILLE, C. A. PIEK,
C. TELLEGEN, B. STEPHAN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH.

VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: J. C. M. WIJSMAN.

Vrijdag

27 Mei '10.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 17.

Inhoud.

Delftsche Studenten Debating-Club.
Over den groentijd en het Corps, door X.
Niets nieuws onder de zon, door I. v. R.
Moraal en Wet.
Technisch Studenten Tijdschrift, door J. E. A. de Vogel.
Berichten en mededeelingen.
Bibliotheek der S. P. — Nieuw aangeschafte boeken.

DELFTSCHE STUDENTEN
DEBATING-CLUB.

Delft, 25 Mei 1910.

Weledele Heer.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Debating-Club is tot zijn spijt genoodzaakt U het volgende mede te deelen.

Indertijd besloot het na rijp beraad voor de Groentijdsvergadering vast te houden aan de gewoonte, geen verslaggevers (behalve die der studentenpers) toe te laten. In overleg met de Redactie van het Studenten-Weekblad werd bepaald dat zij zich zou belasten met het maken van een verslag door den Heer van Sandick en andere sprekers goedgekeurd. De Redactie zou zich tevens belasten met het maken van een uittreksel voor de dagbladders.

Toen hebt Gij U tot onzen voorzitter gewend met het verzoek tot de vergadering te worden toegelaten en zoo dit niet mogelijk ware, het verslag te mogen ontvangen ter opzending aan de bladen, omdat dit U geldelijk voordeel zou verschaffen. Door den voorzitter is U toen meegedeeld, dat het verslag door U ter plaatsing mocht worden aangeboden, echter onder nadrukkelijke voorwaarde, dat ge daarin niet zoudt schrappen of veranderen voor de groote bladen. Voor de kleine werd U toegestaan naar eigen inzicht te bekorten, echter zóo, dat de objectiviteit daaronder niet zou leiden. Deze voorwaarde is toen door U aanvaard.

De Redactie van het Studenten-Weekblad heeft U daarna het verkort verslag ter hand gesteld zooals het door U aan de groote bladen moest worden opgezonden volgens de afspraak en daarop is nog eenige malen Uw eerwoord gegeven dat Ge niets zoudt laten wegvallen of veranderen.

Ook dit verslag was door den Heer van Sandick goedgekeurd en zelfs bood hij aan het door zijn bemiddeling te doen opnemen, op welk voorstel toen niet is kunnen worden ingegaan.

Toch hebben eenige groote bladen van U een verminkt verslag toegestuurd gekregen, waardoor een geheel verkeerde indruk van het verloop der vergadering is gegeven. Het uiterst belangrijk debat is volstrekt niet tot zijn recht gekomen.

Het Bestuur is daardoor te kort geschoten in zijn plicht om voor een goed verslag in de groote bladen te zorgen. Waar het U als een gunst toestond om het verslag door Uwe handen te laten gaan, kan het niet nalaten zijn sterke afkeuring over Uwe handelwijze uit te spreken. Waar men ons van vele kanten er een verwijt van heeft gemaakt dat het verslag slecht was, voelen wij ons gedwongen aan dit schrijven openbaarheid te geven.

Inmiddels verblijven wij met de verschuldigde hoogachting.

Voor het Bestuur der Delftsche Studenten
Debating-Club:

(w. g.) F. J. KUBATZ, President.

W. M. ROESSINGH VAN ITERSOM, Wnd. Secretaris.

Den Heere J. v. AGGELEN
te Delft.

Over den groentijd en het Corps.

„En te ontkennen valt het niet, dat veel wat niet behoorde te zijn gehandhaafd blijft door te groote lautheid der menigte”.

„Want in de toekomst zullen we onze kracht moeten zoeken in grooter eenheid dan thans het geval is. En als ik soms zie hoe een soort klassestrijd zich ook in ons midden doet gevoelen, dan zou ik hen, die hiervan de oorzaak zijn, willen toeroepen: Plaats U boven kleingeestige vooroordeelen, laat ons één zijn en daardoor sterk”.

Diërsrede 1910.

De gedenkwaardige, door Debating bijeengeroepen vergadering heeft zich uitgesproken over den aanval tegen onzen groentijd. Wij mogen de uitwerking van dien aanval geenszins onderschatten. De ondertekenaren der circulaire hebben den groentijd veroordeeld, zij willen den groentijd afschaffen. Het Delftsch Studenten-Corps heeft daarop geantwoord, krachtig en fier: „Wij wenschen den groentijd te handhaven”. Waar door zooveel, oud-studenten en studenten, één van zin, met algemeene stemmen dit oordeel werd gegeven, moet bij de tegenpartij twijfel ontstaan: twijfel aan de juistheid van hun inzicht in dit vraagstuk, twijfel misschien ook aan de oprechtheid van onze bedoelingen.

Van het Corps is uitgegaan het denkbeeld om in ernstig waardig debat onze tegenstanders te overtuigen van de onhoudbaarheid der stelling, als zou zonder groentijd een studentencorps kunnen bestaan. Het Corps heeft tevens gelegenheid gehad kennis te nemen van de bezwaren tegen het instituut geopperd, en heeft niet gearzeld, het vele goede, dat de groentijd geven kan, met kracht van overtuiging te verdedigen.

Daarnaast echter hebben wij wel in het oog te houden, dat eenig verschil bestaat tusschen het ontgroeningsidée en de ontgroeningspractijk.

Al zijn de verhalen over zoogenaamde mishandelingen akelig overdreven, al verwijt men ons veel schandalen die in werkelijkheid nooit hebben bestaan, al heet men ons ploerten of kwajongens of wat dan nog meer, wij kunnen en wij mogen niet ontkennen, dat er dit jaar dingen gebeurd zijn, die niet hadden mogen gebeuren. En in erkenning van de waarheid ligt tevens de weg tot verbetering. Wij moeten bovendien toegeven aan onze tegenstanders, dat er voor hen als buitenstaanders reden te over was om naar aanleiding van het gebeurde ons te bestrijden, alhoewel men dien strijd ook had kunnen voeren op een minder onfaire wijze en met de waardigheid aan naam en positie verschuldigd.

Bestrijding dus van deze groentijdspractijk en niet van het bij ons gevormde ontgroeningsidée. Mij heeft het daarom wel eenigszins verwonderd, dat in de vergadering zoowel door inleider als debaters de strijd hoofdzakelijk gevoerd werd over het ontgroeningsidée. De heer van Sandick toch heeft voornamelijk het principe, het wezen van het door ons te handhaven instituut aangevallen. De geachte inleider kante zich tegen de vernederende uiterlijkheden, de wreedheid van het donderen, de onrechtvaardigheid van den groentijd, die bovendien op de ondergeschiktheid en minderwaardigheid der groenen zou berusten.

Bestrijding hiervan moest noodzakelijkerwijs voeren tot verdediging van het idee, bij ontgroening vooropgesteld, terwijl de practijk, de werkelijkheid van den groentijd daarbij niet naar voren trad. Het is natuurlijk en boven twijfel verheven, dat ieder student de thans geldende ont-

groeningsgedachte als goed en nuttig zal verdedigen. Want inderdaad die gedachte is sympathiek.

Zullen nu alle voorstanders van den groentijd, ook de practijk, de werkelijkheid ervan verdedigen, door in September, dien tijd van krachtig corporatieleven, actief mede te maken. Dit mag betwijfeld worden, waar er zooveel zijn, die, het goede en nuttige erkennend, toch in werkelijkheid daaraan niet deelnemen. Vooral in de laatste jaren, in den groentijd 1909 bovenal, wordt deelname geringer. En weinig deelname acht ik voor het goed verloop van den groentijd een groot gevaar. Er moet dus in de toekomst met meer enthousiasme ontbolsterd worden. Waarom nu zoo weinig belangstelling? Ligt de oorzaak hierin dat theorie en practijk zich op andere wijze uiten??

Waarlijk indien slechts ieder overtuigd ware van het nut, dat ook hij in den groentijd kan stichten, van het vele goede dat hij, evenals ieder corpslid, in staat is den jongeren te geven en zich daarbij steeds bewust ware van de verantwoordelijkheid op hem geladen, dan, en ook dan alleen zouden ontgroeningsidées en ontgroeningspractijk één worden, en als gevolg daarvan meerdere belangstelling in het geheele corpsleven worden gewekt, kleingeestige vooroordeelen in veel mindere mate bestaan. Laten wij dan ook in waarheid erkennen, zonder behoefte ons te wikkelen in het boetekleed, dat den man meestal wel ontsiert, laten wij erkennen dat verschil tusschen ontgroeningsidées en ontgroeningspractijk wel degelijk bestaat. In deze erkenning ligt tevens opgesloten een plicht, n.l. de uiting van den groentijd te verbeteren. Het groentijdsidées zal onveranderd blijven voortbetaan.

Wij zijn jong, nog krachtig willend, nog beziel met idealen, genietende van het jonge schoone leven. Laten wij dat studentenleven tot iets goeds maken, voor ons zelve en voor anderen, voor vrienden en ook voor aankomende jongeren. „De jeugd bedwingt hare hartstochten, vandaar de bron van hare onuitputtelijke kracht”. De bewustheid hiervan maakt krachtig, wat uit de geheele persoonlijkheid blijkt, uit woorden, maar bovenal uit daden. Bij ernstig streven van ieder is verbetering van het geheel een voldoende feit.

Verbetering dus van den groentijd. Zeker, een goede sympathieke gedachte, waarvan de consequentie is een zware eisch, in weinig woorden belichaamd. Afschaffing van den groentijd, wil zooveel zeggen als afschaffing van het Corps. Verbetering van den groentijd bedoelt verbetering van het Corps. En waar verbetering van den Corpsgeest ons aller belang is, is verbetering van den groentijd dat niet minder. Ik herhaal, het is een moeilijke, uiterst moeilijke taak.

Pessimisten hoor ik zeggen: „Dat gaat toch niet, gij kunt een heerschende toestand niet veranderen. Of wel een minachtend schouder ophalen, een medelijdend lachje is 't antwoord”. Optimisten zullen verbetering iets heel gewoons en natuurlijks vinden en niet twifelen aan het gunstige resultaat. Maar laten zij zich dan herinneren, dat men dit altijd heeft beweerd en dat men toch steeds in inaugureele redevoeringen blijft klagen over de ellendige bejegening door enkele minderwaardige Corpsleden en dat velen zes jaar geleden ook meenden dat nu alles wel goed zou gaan. Zeker, toen is het goed gegaan gedurende enkele jaren, wij zullen zien, dat reden voor verandering allengs ontstond.

Zal er thans een actie komen, zij het dan ook door drang van buitenaf, om dien groentijd door wettelijke bepalingen te wijzigen? Moet de mos vernietigd worden? Aan dergelijke middelen hecht ik niet de minste waarde.

Neen, laat men niet veranderen het bestaande reglement op den groentijd. Niet door reglementen, noch door wijziging van eenig deel van den groentijd, noch door eenige dwang van buitenaf kan men ons instituut verbeteren. Neen, de middelen liggen dichterbij, men zoek er slechts naar in zijne directe omgeving.

Verbetering der onderlinge verhoudingen in het Corps, onderlinge waardeering, oprechtheid en waarachtigheid waar het geldt „de roemrijke geschiedenis van het D. S. C.” of „de bloei van ons geliefd D. S. C.”, phrases aan menige Senaatsrede ontleend. Ja, slechts eenheid in het Corps en daardoor een meer oprecht enthousiasme en idealisme voor dat Corps, waaruit verantwoordelijkheid voor Corps en tegenover zich zelve volgt, en last but not least, verantwoordelijkheid en plicht tegenover het groen.

Plicht, die zich kan uitstrekken tot onmiddellijke schorsing van die enkele individuen, die het onervaren gemoed moreel trachten te vergiftigen, en plicht tevens tot schorsing van hen, die misbruik maken van fysieke kracht. Schorsing van ontgroeningsrecht was, behoudens één enkel geval, steeds onteerend en zal ook steeds onteerend blijven.

Mr. S. van Houten zegt in n°. 4 zijner Staatkundige Brieven naar aanleiding der voorgekomen feiten: „Veel lichamelijk letsel, dat „ongeluk” heet is dit niet. Althans in Delft worden donderjolen of brulavonden op een wijze georganiseerd, dat niet het voorkomen van ernstig letsel, maar het uitblijven daarvan verwonderen moet. Zulke avonden zijn niet enkel voor de groenen smerig en inhuman, maar stellig levensgevaarlijk. Indien de bestuurders zich er voor aansprakelijk stellen houde men hen eens aan hun woord. Zij zijn ex officio de aanleggers, daar zij aan de ruwste elementen in het Corps opzettelijk gelegenheid geven mishandelingen te plegen”.

De geachte schrijver vergist zich hier toch wel eenigszins. Niet de wijze waarop de donderjolen georganiseerd worden, en waarop zij tot voor eenige jaren steeds bleven gehandhaafd maakt die donderjolen gevaarlijk. Een druk bezochte donderjool, zooals ik die in den groentijd 1907 als groen heb medegemaakt, waar een krachtige Senaat zijn invloed deed gelden en waar heel veel Corpsleden aanwezig waren, zulk een donderjool is beslist niet gevaarlijk. Maar wanneer, zooals dat in den groentijd 1909 het geval was, weinig studenten op de donderjolen komen, dan zal door allerlei omstandigheden de kans op ongelukken niet onbestaanbaar zijn. Ook de uitwerking van een dergelijke donderjool acht ik van geringe waarde, de zoo spannende gedachtenwisseling en emoties, zoowel bij het groen als bij den student, zullen plaats maken voor verveling, met alle excessen daaraan verbonden.

Een druk bezochte donderjool mag smerig zijn in de letterlijke beteekenis van dat woord, zulk een donderjool mag ruw zijn, dit willen wij allen gaarne toegeven, maar zij is bovenal fair en volstrekt niet te ruw. Immers hoe grooter het aantal studenten is, des te sterker zijn de gematigde, welwillende naturen vertegenwoordigd, en kunnen dus de ruwste elementen zich niet in volle kracht uiten, en des te meer ook wordt realiseering van het ontgroeningsidées bereikt. Daarom dus is groote belangstelling in den groentijd, m. a. w. een zich krachtig uitend Corpsleven; waarborg voor juiste toepassing van wat wij onder ontgroening hebben te verstaan.

Er is de laatste jaren veel veranderd in het D. S. C. Daar is een andere geest gekomen onder de studenten te Delft. En alhoewel ik eene persoonlijke meening hierbij weergeef, ik meen dat ook anderen er meermalen op gewezen hebben en dat menige Senaatsrede daarover iets bevat.

Die geest uit zich niet het minst in den groentijd en beïnvloedt min of meer het eerste jaar. De indruk, die een groen bij zijn intrede in de nieuwe omgeving ontvangt, is veelal beslissend voor zijn verderen studententijd, is beslissend ook voor de ideeën over Corps en studentenleven, die hij het volgend jaar, wanneer hij tenminste den groentijd medemaakt, den groenen onbewust zal meegeven.

Wanneer dus onverschilligheid, lauwheid, clubchauvinisme en wat al niet meer, den prettigen omgang zoo niet verhinderen, dan toch benadeelen, wat is dan natuurlijker, dan dat deze opvattingen van den groentijd onder het eerste jaar een nare, slappe indruk ten opzichte van de andere Corpsleden doet voortleven.

De eerstejaars student, geen krachtig opgewekt studentenleven om zich heen bespeurend, behoudt een geheel andere herinnering aan zijn groentijd en een desillusie van het ideaal dat hij zich misschien gedroomd had, werkt terug naar den groentijd dien hij doorleefde, maar waarvan hij de diepere beteekenis nu niet leerde begrijpen. Teleurgesteld in zijne verwachtingen zal hij hebben opgemerkt, dat lang niet alle leden zich aan de groentijdsbeweging gaven, hij bespeurt het verband tusschen Corpsgeest en groentijdsactie. En hij veroordeelt dien groentijd.

Waarschuwingen, beschouwingen en raadgevingen à la de Groot, van angstige mama's en welmeenende bloedverwanten, zijn den groen in ruime mate verstrekt wanneer hij Delftwaarts gaat. De gevolgen daarvan blijven niet uit! Zoo kon het dit jaar bij de inschrijving gebeuren, dat een jongmensch meende carrière te kunnen maken door bij de minste opmerking vechtlustige neigingen te toonen en bewegingen uit te voeren, als of hij een troep struikrovers wilde neervellen. Daar was onder de groenen ook een

grote krachtige kerel, die meende tegen iedere normale groentijdsvraag, hem op welwillende wijze gedaan, met bruto geweld te kunnen optreden. Uit zoo iemand wordt één van die lamelendige kerels, die aan de buitenwereld verkondigen hun beroerde banale opvatting over ons instituut, menschen die later als student den naam van het Corps op ernstige wijze benadeelen. Het Corps behoort deze menschen reeds als groen te weeren. Zij vormen in aanraking met driftige studenten, mede een indirecte aanleiding, dat vechtpartijen, ernstige ongelukken in den groentijd ontstaan. Waarvan zij zelf, en terecht, de verantwoordelijkheid hebben te dragen.

Maar is het ook niet voor een groot gedeelte aan de demoraliseerende invloed van onware verdachtmakende beschuldigingen der buitenstaanders te wijten, dat het groen bevooroordeeld aankomt en daardoor, wantrouwend en beangst, in ieder welmeenenden student een ploert, in het geheel een troep ellendelingen meent te zien? En dit wordt het ernstige negatieve resultaat dat onze aanvallers zullen bereiken. Ziehier een niet te onderschatten nadeel aan de Studentencorpsen toegebracht. Slechts door algemeene deelname aan den groentijd en daarna door enthousiast, eens gezind Corpsleven, kan dit dreigend kwaad bestreden worden en in zijne uitwerking worden verzwakt.

Wij moeten teruggaan tot het jaar 1906 om een werkelijk krachtige groentijdsactie als uiting van opgewekt Corpsleven te aanschouwen. Het was de kranige figuur van den toenmaligen president, waarvan dat bezielend enthousiasme uitging, en die in staat was anderen mee te deelen van zijn jeugdig idealisme: „Geef dan den groenen van het beste wat in U is.” Dat jaar heeft zich gekenmerkt door onderlinge sympathie en eenheid.

In herinnering keert de groentijd 1907 tot ons, als een waardig ontbolsteringsproces, als een tijd van krachtig Corpsleven niet minder. Een kroegbezoek, grooter dan ooit te voren, plannen tot vergroting der Sociëteit Phoenix in bewerking. Vanaf 1908 begint de reactie te komen. Bij de inauguratie is deelname van het eerste jaar gering. In zijn afscheidsrede moet de president het nieuwe jaar aanmanen tot meer enthousiasme, het kroegbezoek is gering, gewezen wordt op het slechte verband tusschen de jaren en de studenten onderling, ten sterkste wordt afgekeurd het binnendringen van den spelduivel. Onder die minder rooskleurige omstandigheden nadert de groentijd 1909. Waarover al heel veel geschreven en gesproken is.

Bij vergelijking van eigen groentijd en een groentijd als tweede jaars medegemaakt valt het moeilijk een zuiver objectief oordeel weer te geven. Want als groen leeft men meer intensief als ooit te voren, het is een tijd waarin alles anders is, vol emoties, vol vreugde en vol smart. Mijn persoonlijke meening weergevend van den afgeloopen groentijd, noem ik die ontaard, en mij een indruk gevend van onverschilligheid, lauwheid, weinig oprechte deelname, klassestrijd en daarmee een niet te motiveeren protectie van eenige groenen. Deze groentijd zij was voor mij het beeld van den werkelijken toestand in het D. S. C. gedurende de maand September.

En mogen de kleuren, waarmede ik dezen toestand schilderd wat donker of somber zijn, ik acht het beter, dat men eene persoonlijke oprechte meening geve, dan fraaie officieele redevoeringen samen te stellen, waarin ook een enkele jammerklacht meestal niet mag ontbreken en die bij sommigen weleens een glimlach mochten verwekken. Neen, geen vreeselijk deftig uitgesproken, meer-dan-officieele redevoeringen, maar hartelijke, oprechtgemeende spontaan geuite woorden, gericht tot de „makkers”, de uiting van mannelijke kracht. En de lauwheid der menigte kan veranderen door krachtige woorden van een zich waarachtig gevend bestuur.

De heer van Sandick verwachtte verbetering als gevolg van de actie tegen den groentijd, en sprak den hoop uit dat sterke verbetering zou zijn waar te nemen. Ik bepleit verbetering van Corpstoestanden als eenig afdoend middel daartoe. Zij, die het innig verband tusschen Corpsgeest en groentijdsbeweging begrijpen; zullen niet aarzelen deze juiste woorden van onzen president tot hunne waarachtige overtuiging te maken: „Plaats U boven kleingeestige vooroordeelen laat ons één zijn en daardoor sterk!”

X.

Niets nieuws onder de zon.

Uit een brief van mijne overgrootmoeder aan mijne grootouders naar aanleiding van de ontgroening van een harer zoons aan 't Deventer Atheneum, gedagteekend 1839:

Het senaat was vanavond vergaderd om de groenen te berichten dat ofschoon zij het afvaagsel waren van Deventer en nooit iets goeds uit hun kon worden (gewone formule) zij evenwel gezind waren om hun a.s. Vrijdag te ontgroenen

ik heb het een zuiplapcollege genoemd, een kinderachtig bedrijf zonder doel, want aan eene karaktertrek zal een eenige weken opgedrongen rol niets aan veranderen. Zij verliezen geweldig veel nuttigen tijd en oefenen zich om recht effronté te jokken en worden beschonken et voilà tout — admitez si vous pouvez.

Daar zijn wij dan nu het lang gevreesde groenschap te boven; vorige vrijdag 6 Mei kreeg ik een nieuwe meid en zag eene vertooning voor het eerste keer in een mijner kinderen, ja, ik mag er wel bijzetten in mijne geheele geslacht, in dezelfde woning waarin ik ademde, een smoor-dronken mensch met een onnoozel lach, wartaal op de tong, stiere blik. Ja haast geen blik, geen voorwerp onderkennende — o schande, schande der zoogenaamde verlichte eeuw, wiens oordeel zoo verkümmerd is, dat zij niet het irrèligieuse, onzedelijke, volmaakt zondigen, in zulke daden zien.

Hugo, die ik gelijk alle mijn jongens altoos heilig bewaard heb tegen alle geestige vichten, was direkt onder het toast brengen aan senaat er onder geraakt en Visser had in de stilte met hem afgesproken om hem dan direkt naar huis te brengen, daar zij anders soms wel weer wat bijkomen en opnieuw weer aan het drinken raken. Dit nu was de reden dat ik en de booyen deze scène bijwoonden, maar het schokte mij zoo, het maakte mijn bloed zoo aan het koken, dat ik geen oog de geheele nacht toedeed en gevoelde als had ik zelve gedronken, ik was ook van plannen hoe ik een artikel in een zeer bekend en gelezen blad er over opstellen zoude, wat ik nog niet zeg dat niet gebeuren zal. Ik spuw gift en vlammen onbeschroomd tegen wien er over uit en zie toch met plezier dat de meeste, ja alle menschen van mijne opinie zijn; passe pour toutes les bêtises, die zij in dien tijd begaan moge, maar dit goddelooze dronkenschap is in de Heilige Schrift verboden. Dit stempel des bederfs en der gemeenheid, des nadeels na de gezondheid, dat nog bij sommige te zien aanmerken als toch veel goeds en nuttigs aan zich hebbende, is een schandvlek voor het oordeel, dat het beweert — zoo spreekt Molhuizen*) ook er over; waarom spant de geestelijkheid niet samen, stelde een request aan de regering op om zulks door gepaste middelen: bedreiging van niet in ambten te worden geplaatst, als zij zich onderstaan om zulke bedrijven aan jong komende studeerende op te dringen.

Mei 1910.

I. v. R.

*) een bevriende predikant.

Moraal en Wet.

Dit epistel werd geschreven voor het S.-W. van 7 Mei 1910. Mijn titel is a. h. w. een vlag, waaronder vele scheepjes kunnen zeilen, en sinds 7 Mei hebben enkele scheepjes meer mijn vlag geheschen; alle in de hoop nog vele S.-W.-lezers, die thans misschien al vrij verspreid zijn, te bereiken. Het werd een heele vloot.

Ik wil U, S.-W.-lezer, die mijne scheepjes ontmoet en die gegroet wordt met vroolijk vlaggen-saluut, vooraf van enkele den naam zeggen. De voornaamste heeten: *verplichtingen in den groentijd; verantwoordelijkheid van bestuurderen eener corporatie eenerzijds, van de enkelingen in de massa anderzijds; spelen; de ongeschreven wet of „mos”; Idealisme, (admiraalschip).*

De lezer zal misschien opmerken of voelen, dat de scheepjes van dezelfde werf komen en onderling steun vinden in samenvaren.

In de laatste Corpsvergadering was de groote meerderheid van oordeel, dat onze corpsswet voldoende waarborgen geeft om eventueel voorkomende misbruiken in den groentijd tegen te gaan. Wat m. i. volkomen juist is. Aan den Senaat in het bijzonder wordt opgedragen over de belangen en rechten der candidaatleden te waken; en hij heeft voldoende

middelen om zijn gezag te doen gelden: onttrekken van candidaatleden aan een zijns inziens ongewenscht optreden van ontgroeniers, boete, schorsing van groentijdsrechten.

Vermeerdering van de strafbepalingen of invoeren van verbodsbepalingen is niet gewenscht. In de eerste plaats, omdat invoering hiervan openlijke uitspraak zou zijn van wantrouwen in den goeden wil en de moraliteit der corpsleden, waartoe toch allerm minst reden is; en in de tweede plaats zal dan het gevaar weer grooter worden, dat bij de uitvoering van zulke bepalingen het persoonlijke nu en dan, in menschelijke zwakheid, een zoozeer ongewenschte rol vervult.

Er is geen reden onze wet in beginsel te wijzigen. Indien men echter eenige practische regelingen kan treffen, bijv. door in de hand te werken: 1e. het contact van ouderejaars met de groenen; 2e. dat de groenen nog meer met het vereenigingsleven in aanraking komen; dan zal dit zeker goeden invloed hebben en het zal ieder voldoening geven als deze felle groentijdsbeweging werkelijk per slot eenige goede gevolgen heeft.

Een geheel uitsluiten van het eerste-jaar van de ontgroening heeft wel zeer veel voor en schrijver kan het nog niet met zichzelf eens worden of de bezwaren hiertegen wel opwegen tegen de voordeelen. — M. i. zou het ook werkelijk zeer goed zijn, indien eene regeling mogelijk is, dat elke groen iemand onder de corpsleden heeft, tot wien hij zich in moeilijkheden en om raad kan wenden, door de groen zelf aangezocht of hem toegewezen. Zoo'n persoon zou zich dan verplicht moeten achten met den Senaat omtrent alle bijzondere zaken, die voorkomen, te overleggen. ¹⁾ Het overzicht zou dan den Senaat gemakkelijker worden en zijn contact met studenten en groenen beter.

Zoo'n regeling lijkt mij verre te verkiezen boven groentijds-commissarissen, want als deze officieele personen, met mandaat van de corpsvergadering, het eens niet met den Senaat kunnen vinden, dan zijn we veel verder van huis. ²⁾

De hoofdzaak is echter, dat ieder zich mee verantwoordelijk voelt voor den goeden geest in zijnen kring en brengt elke kring die geest in het corps, dan zal een gezonde moraal, als *eenig* doeltreffend en duurzaam middel tegen verslapping en misstanden steeds het corpsleven, ook in den groentijd, blijven beheerschen. Men kan dan gerust de wet met vertrouwend idealisme aanpassen aan die hooggehouden moraal.

Vooraf dient gezorgd dat de wet niet door bedillende bepalingen het vrije vereenigingsleven beperkt, en daardoor de goede geest schaden kan. Dit in tegenstelling met den tijdgeest, die dikwijls zijne kracht zoekt in overmaat van zulke bedillende bepalingen en politie-maatregelen. Deze *ondermijnen* het zedelijk bewustzijn en dit toch is alleen de eenig betrouwbare waarborg voor blijvend frisch en opgewekt vereenigingsleven.

De wet moet de aderen van het gemeenschapsleven vrijmaken en voor verstopping behoeden, zoodat ze met volle kracht kunnen worden doorstroomd. Slagaderen van het corpsleven, indien ik deze vergelijking nog even aanhouden mag, zijn: de *groentijd* met verplichte kennismaking; de *mos*, ingedeeld over het verschillend vereenigingsleven; de *Almanak*; en de *lustrumviering*.

Zonder nu juist een loflied op de redactie van de corpswet te willen aanheffen, meen ik toch, dat zij de vrije ontwikkeling van de genoemde instellingen vrij afdoende waarborgt.

De wet moet in het algemeen goed en ondubbelzinnig bepalen bij wie de verantwoordelijkheid voor den goeden gang van zaken berust en moet aan hen die haar dragen de macht geven om gezag te doen gelden.

Indien men in de Vereeniging „Handleidingen” een bestuur door de leden laat kiezen, dan is het zeer juist als men dit bestuur geheel verantwoordelijk stelt voor het vereenigingsbeleid; maar laat men nu ook weer commissiën door groepen van leden kiezen, dan leidt dit tot eene dubbelzinnige verhouding. De commissieleden, die het vertrouwen hunner groep (faculteit) genieten zijn logisch ook verantwoording schuldig aan de leden van die groep; zij zijn dus verantwoordelijk eenerzijds tegenover het Bestuur, anderzijds tegenover hunne kiezers. Deze moeilijkheid wordt slechts opgelost, door bij wetsartikel te bepalen, dat de commissieleden *slechts* verantwoordelijk zijn tegenover het Bestuur. De verkiezing door eene groep wordt hiermee een

wassen neus en kan in geval van flaters een welkom middel zijn voor bestuurderen om verantwoordelijkheid van zich af te schuiven met de bewering: „Waarom zond de groep mij niet betere raadgevers?” Logisch en meer doelmatig was in dezen geweest om het Bestuur de bevoegdheid te geven zelf commissieleden, met duidelijk omschreven taak, aan te stellen, bijv. met mogelijke aanbevelingen van een klein aantal groepleden. Moeilijkheden tusschen bestuur en commissieleden, die thans voorkwamen, zouden dan minder voor de hand liggen.

Het argument, dat de tegenwoordige toestand op hetzelfde neerkomt, omdat bijna altijd de bestuurscandidaten zonder stemming werden verkozen is verkeerd. Want indien men eene gezonde moraal in de hand werken wil, dan moet gestreefd worden om geen rechten te geven, die niet gewaardeerd en gebruikt worden. Een recht, dat niet gebruikt wordt, ondermijnt het verantwoordelijkheidsgevoel van de enkelingen in de massa. En nu is het mijne overtuiging, dat eene zuiver democratische staat, waarnaar de tijdgeest streeft, slechts tot frisschen en duurzamen bloei zal kunnen komen, door belangstelling en meeleven, door verantwoordelijkheidsgevoel dus, der massa. Hiertoe moeten de leden der massa opgevoed worden; leiders moeten hunne verantwoordelijkheid zóó opvatten, dat zij controle wenschen en zooveel mogelijk gegevens openleggen en de massa moet controle *eischen*. Men moet echter niet schijnrechten geven, die werkelijke belangstelling sussen.

Het groote gevaar van de stroomingen in onzen tijd is immers de massa-misleiding. Slechts *echte aristocraten* zullen in staat zijn de *democratische* staat krachtig en betrouwbaar te leiden.

De verificatie-verslagen doen in dezen geest voor het Corps belangrijk werk; het is echter jammer, dat de voorname corpsvereeniging haar verantwoordelijkheid op dit punt slecht begrijpt, dat het kroegbestuur de balans met verlies- en winstrekening niet wenscht over te leggen, zooals vroeger gebeurde; dat dit bestuur hiermee wacht, tot de ledenvergadering opname in verificatie-verslag eischt, omdat de kroegleden hieruit alleen met vrucht gegevens kunnen vinden om het bestuursbeleid, bijv. ook wat betreft contributieverhoging, te beoordeelen.

Eene organisatie, die niet berust op verantwoordelijkheidsbesef in den aangegeven zin van leiders en leden leidt tot zuivere „autocratie”, zooals wij in de studentenwereld zoo vaak ontmoeten.

Zoo moet de Vereeniging „Handleidingen”, wier bestuurderen hunne taak met toewijding vervullen, ook meer gegevens, waaruit het bestuursbeleid beoordeeld worden kan, openleggen. Het gaat hier om groote belangen en duizenden guldens.

Het is een blijk van absoluut misplaatst verantwoordelijkheidsgevoel als een Senaat het bestaan kan om wetswijzigingen op zoo onpraktische manier in besprek en behandeling te brengen, dat eene zeer ernstige voorbereiding zijn doel voor een deel missen moet en hij, zorgvuldig in formule gezette beginselen, overneemt in een gebrekkige vorm; *) en indien een Senaat dan gedekt meent te zijn met de bewering: „Ik hield me toch geheel aan de wet!” Een Senaat, die *slechts* de wet naleeft schiet zeker *veel* te kort.

Ook over de toekomst van het Corps strekt de senaatszorg zich uit en men zal begrijpen, dat daarom ook nooit een stelsel van candidaatstelling aanvaard moet worden, waarbij de Senaat, die geacht moet worden het beste kijk op de corpsleden te hebben, de verantwoordelijkheid voor de verkiezing van zijne opvolgers van zich schuift hij geen senaatscandidaten meer stelt. Wel is uitstekend, een systeem van candidaatstelling te bedenken, dat de belangstelling van de massa prikkelt, zooals vroeger overwogen werd.

Indertijd werden wetsbepalingen overwogen om het spelen op de kroeg tegen te gaan. Ze zouden, naar ik geloof, weinig uitwerking gehad hebben; de moraliteitsbegrippen der groote meerderheid, zoo noodig gesteund door een krachtiger samenwerken van velen, wien de verpestende invloed in enkele kringen helder voor oogen staat, moeten hier recht doen en de kroeg ontsmetten.

Onze „Mos” werd aangevochten; zelfs uitgemaakt voor „bolwerk van conservatisme” en „rem in vooruitgang”. Wie zoo spreekt begrijpt niet, dat studenten in hun „Mos” historie beleven. Zeker zijn het gebruiken, veelal lang uit den tijd, maar juist daarom worden ze in stand gehouden; uit piëteit voor vorige generaties; om de kracht der traditie,

¹⁾ Iets dergelijks dus als het Groningsche patronaat.

²⁾ Noot van den corrector. Als ze het eens wel met den Senaat zouden kunnen vinden, zouden we om zoo te zeggen in huis zijn.

*) Hier zijn bedoeld de laatste wetswijzigingen betreffende lustrumviering.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 27 MEI 1910. No. 30.

die eenheid brengt in het studentenleven van opvolgende geslachten. Ze hinderen den vooruitgang in het minst niet, wat de krachtige stroomingen op verschillend gebied hier in Delft hebben bewezen.

Mijn slotwoord luidt nog eens: Laat elke kring en elk corpslid in het bijzonder zich verantwoordelijk voelen voor den goeden, opgewekten geest in het corps, vooral in den groentijd; dan zal het studentenleven zich steeds blijven verheffen boven veel in de, bij studenten zoo beruchte, „kille maatschappij”.

Krachtige persoonlijkheden, vertegenwoordigers eener gezonde, opwekkende moraal, moeten de drijfkracht van een frisch vereenigingsleven zijn; eene studentenwet kan en moet dan idealistisch zijn gesteld, want eene gemeenschap zonder idealisme is een gedemoraliseerde gemeenschap.

Nog een wensch: Dat de zomermaanden verfrisschen en versterken mogen en Uwe groet bij het weerzien getuigen zal van *meer kracht en meer idealisme!*

Technisch Studenten Tijdschrift.

Met zeer veel belangstelling werd indertijd door mij kennis genomen van het plan van de presidenten der vakvereenigingen tot het oprichten van een Technisch Studenten Tijdschrift in hunne circulaire ontvouwd. Zoo goed als alle de daarin verkondigde stellingen, dragen mijne volkomen sympathie en bewijzen een ernstig en krachtig streven van de leiders der vakvereeniging in de richting van een juist opgevatte studie. Maar ten sterkste kom ik op tegen de bewering: het doel van 't bestaande Studenten Weekblad en dat van het hier beoogde loopen te veel uiteen dan dat een vereeniging van beiden of een pogen tot reorganisatie van 't bestaande wenschelijk is.

Ik zou willen zeggen het doel van het S. W. omvat het beoogde. Reeds toch is het S. W. het orgaan van de Centrale Commissie. Ruimte is er nog in overvloed. Waarom is een vereeniging onmogelijk? Evenals elk blad beschikt over medewerkers op allerlei gebied, waarom zou naast de Redactie een technische Redactie onmogelijk wezen? Waarom zou het officieel orgaan van C. C. en vakvereenigingen niet hetzelfde zijn? Het is jammer dat in dezen niet eerst met de S. W. redactie in overleg is getreden. Want vereeniging kan slechts versterken en verdubbeld de kosten niet in 't minst, terwijl twee naast elkaar kosten verdubbeld en wat bijeen hoort scheidt. Wanneer in dit blad plaats is voor studies op economisch en godsdienstig gebied, waarom zou het er niet zijn voor technische studies? Hoe meer soorten stof, hoe meer soorten van Lezers, hoe grooter het aantal abonné's, hoe geringer de kosten en het belangrijkste is wel in hoe ruimer kring zal alles gelezen worden.

Een zoodanig S. W. wordt dan een beeld van den krachtigen stroom, die ontstaan is uit verschillende beken uit de meest verschillende richtingen, gevoed door de geestkracht der Delftsche Studenten.

De lezer vatte dit op als mijn persoonlijke opinie, de Redactie van het S. W. zal hierop later terug komen.

J. E. A. DE VOGEL.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

TECHNISCH STUDENTEN TIJDSCHRIFT.

Ondergeteekenden maken bekend, dat zij definitief tot de oprichting van een Technisch Studenten Tijdschrift hebben besloten. Het tijdschrift zal te beginnen met de nieuwe cursus om de 14 dagen verschijnen. Het Bureau van Redactie is voorloopig gevestigd bij V. Disselkoen, van Leeuwenhoeksingel 35, Delft.

De Redactie:

V. Disselkoen.
A. van den Honert.
D. P. Ross van Lennep.
A. Roorda.
H. van Swaay.
H. J. Kessler.

D. S. A. F. V.

Het Bestuur der Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging heeft tot Jury van toelating tot de Salon der „Delftsche Tien”, de volgende heeren gekozen:

Ing. Bispinck, Voorzitter der Ned. A. F. V. te Amsterdam.
Prof. A. F. Gips, Hoogleraar in de geschiedenis der schilderen beeldhouwkunst aan de T. H. te Delft.

A. P. H. Trivelli, te Scheveningen.

P. Clausing Jr., Voorzitter der Ned. Fotografen Kunstkring te Haarlem.

E. A. Loeb, Voorzitter der Ned. Club voor Fotokunst te Amsterdam.

J. C. Kolling, Eere-lid van het Bestuur der D. S. A. F. V.

H. C. M. Vrins, Secretaris der D. S. A. F. V.

De Secretaris,

H. C. M. VRINS.

—o—

D. S. A. F. V.

Voor excursies, grootere tochten enz. heeft de vereeniging ter beschikking der leden gesteld een 9—12 Klap-Camera, voorzien van Dr. Krüger's Peris copisch Aplanaat, met 6 metaal chassis en Tasch; verder nog een licht metaal statief in etui.

Het toestel zal aan de leden worden uitgeleend volgens de bepalingen betreffende het 18—24 toestel en de projectielantaarn; o.a. schriftelijke aanvraag bij den Commissaris van Materieel: A. A. Bienfait, Verwersdijk 32A.

Bibliotheek „Societeit Phoenix”.

Boeken aangekocht op Boekenveiling bij Van Stockum in Den Haag.

I. NEDERLANDSCH.

L. H. A. Drabbe. — Levenslol.

Bram van Dort. — Marie.

Jonathan. — Waarheid en Droomen (1e druk).

Pieter Langendijk. — Gedichten, 4 dln. Anno 1721.

II. FRANSCH.

Ch. Baudelaire. — Oeuvres Complètes, 7 vol.

Mme de Staël. — De l'Allemagne.

Boileau. — Oeuvres Complètes, 3 vol.

Béranger. — Chansons.

III. ENGELSC.

Francis Thompson. — Poems.

IV. DUITSC.

Jean Paul. — Werke, 8 vol.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

Gerard Brandt. — Het Leven en Bedrijf van den Heere Michiel de Ruiter.

—, — Historie van de Rechtspleging in den jaare 1618—1619.

A. v. d. Capellen. — Gedenkschriften, 2 dln.

Maria van Reigersberch. — Brieven.

Nicolaes van Reigersberch. — Brieven.

Van Vollenhoven. — Broedersgevangenis.

De Ségur. — Histoire de Napoléon, 2 vol.

Gougaud. — Examen critique de l'ouvrage de De Ségur.

E. Fournier. — L'Esprit dans l'Histoire.

Mr. Groen van Prinsterer. — Handboek der Geschiedenis van het Vaderland.

W. M. Thayer. — From the Tan-Yard to the White House.

W. Irving. — Knickerbocker's New York.

F. Bungener. — Lincoln. Sa vie son oeuvre et sa mort.

H. V. R. — Oudheden en Gestichten van Delft en Delfland.

v. Westreene. — Delft in afbeeldingen.

W. van Beuningen. — Het Geestelijk kantoor van Delft.

W. J. Hofdijk. — Alcmara Victrix.

—, — Leydens Wee en Zegepraal.

—, — De Heilige Strijd.

—, — Historische Landschappen.

—, — De Triomf der Piraten.

—, — Het Nederlandsche Volk.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE,
REISBESCHRIJVINGEN.

Craandijk en Schiperus. — Wandelingen door Nederland, 7 dln.
W. A. van Rees en M. T. H. Perelaer. — Nederlandsch Indië, 4 dln.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

J. B. Say. — Cours Complet d'Economie Politique Pratique.
F. Bastiat. — Harmonies Economiques.
J. Stuart Mill. — The Subjection of Women.
Mr. T. M. C. Asser. — Schets van het Internationaal Privaatrecht.
Mr. H. P. G. Quack. — Studiën en Schetsen.
A. Smith. — An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations, 3 vol.

X. KUNST.

Oskar Bie. — Der Tanz.
H. Havard. — Histoire des Faiences de Delft, Haarlem, Rotterdam, Arnhem, Utrecht, etc., 2 vol.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Eduard von Hartmann. — Moderne Probleme.
H. P. Blavatsky. — From the Caves and Jungles of Hindustan.
Prof. A. Kuenen. — Schetsen uit de Geschiedenis van Israël.

PRENTWERKEN.

Maskerade, gehouden door de leden van het Leidsche Studentencorps, op 15 Juni 1875, ter viering van den 300sten verjaardag der Leidsche Hoogeschool.

Veiling Gouda Quint Arnhem.

II. FRANSCH.

Bernardin de Saint Pierre. — Oeuvres, 2 vol.

VI. GESCHIEDENIS.

Dr. G. D. J. Schotel. — Een Studentenoproer in 1594. Onder Neerlands vlag. Album ter Herdenking van het vijf-en-twintig jarig bestaan van den Nederlandschen Militairen Bond, 1874—1899.
G. Kepper. — De Militaire Academie.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE,
REISBESCHRIJVINGEN.

C. L. van Balen. — Nederland in Beeld en Woord, 2 dln.

IX. TECHNISCHE WERKEN.

Gedenkboek van het Kon. Instituut van Ingenieurs, 1847—1897.

X. KUNST.

C. M. Pleyte. — Buddhalegende in den Sculpturen des Tempels von Bôrô-Budur.
E. Singleton. — Dutch and Flemish Furniture.

XI. PHYSIOLOGIE.

Rumphuis. — De Amboinsche Rariteitkamer.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

E. Renan. — Vie de Jésus.
—, — Etudes d'Histoire Religieuse.
—, — L'Antechrist.
—, — Les Apôtres.
—, — Saint Paul.

PRENTWERKEN.

Gedenkboek ter herinnering aan de feestelijke herdenking van het vijf-en-twintig jarig bestaan der Nederlandsche Gist- en Spiritusfabriek, op 20 April 1895.

ADVERTENTIEN.

HEEREN STUDENTEN.
Een KLEERMAKER koopt
GEDRAGEN KLEEDING.

Tevens zich beleeft aanbevelend voor **Reparatiewerk**.
Brieven onder No. 5389 S.-W. aan het Bureau van dit Blad.

Ontbiedt

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den HOOGSTEN PRIJS voor
net gedragen Heerenkleeding.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

TE KOOP AANGEBODEN: een

massief eiken Boekenkast,
(krimpvrij), kan geheel uit elkander.

Brieven onder No. 5397, aan het Bureau van dit Blad.

EXAMENS 1910.

Steeds voorradig bij H. C. P. DOLK,
BOEKBINDERIJ, OUDE DELFT 206,

PORTEFEUILLES 75×100 cM. met stofkleppen f 3,—.

Idem 100×150 " " " " 7,—.

Beide formaten met rond handvat
en naambordje met goud stempel.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Voorradig in verschillende formaten:

de nieuwe Portretten

van H. M. de Koningin, :
: H. K. H. Prinses Juliana en
: Z. K. H. Prins Hendrik. :